

Ангел Каралийчев

Нашият Пешо

Нашият Пешо дрънкалото ходи два пъти безплатно до столицата. Първото Пешово ходене стана, защото го беше ухапало бясно куче за левия крак. Безплатно го закараха до столичната болница. Второто му ходене не беше заради бясно куче, ами защото има една приказка: куче, което не знае да лае – само докарва вълка в кошарата. Доде си наш Пешо от София със здрав крак. Като слезе от влака, не пое към къщи да види челядта си, да хвърли на децата по едно бонбонче, ами отиде направо на дядовата хаджи Иванова кръчма. Седна Пешо и си поръча едно „удавниче“ – зелена ракия. Най-напред до него се намести дядо хаджи Иван и го дръпна за ръкава:

– Думай, Пешо, ама лъжата с мярка да бъде. Казвай новини! Откога гледам да се зададеш. Стегна ми се душата на новинка. Пешо глътна зеленото шишенце.

– Отде да начена, дядо хаджи, главата ми е пълна догоре с новини, като кошер с пчели. То да видиш един свят, зашъкал по железниците, мравуняк, ти казвам. Не посмях да попитам къде отиват тези хора, нито можах да разбера. Как – ще ме вземат за прост. Нощес един ми рече:

– Ваша милост откъде?

– От столицата.

– По каква работа.

– По кеф.

– Често ли ходите по кеф?

– Много често. Пък то, дядо хаджи, ако не беше дал господ да ме ухапе онуй бясно куче, надали щеше да ми стъпи крачецът там.

– Е, как е там – попита дядо хаджи Иван, – голям град, а? Хубост. Нагледа ли се? Какво правят министерите?

– А бе какво ще правят. Нямаат работа хората, с мотика не копаят, жътва не жънат, разхождат се с автомобили. Още като слязох на гарата – куцук, куцук, – потеглих към града: rrrrrr! – един автомобил спря. В автомобила един очилат.

– Качвай се, Пешо! Теб чаках. Сядай да те повозя без пари.

Покачих се и като се наместих, попитах го кой е милост му.

Пешо сложи ръка на устата си:

– Министер.

– Хайде холан, ами той отде ти знай името?

– И аз туй се чудя я, откъде ми знае името. Като седнах, дядо хаджи – меко, меко, мекичко, – да ти даде господ, дядо хаджи, на стари години все на такова нещо да се возиш.

– Амин, дай боже.

Свечери се. Надойдоха селяни. Начоколиха Пеша. Зинаха го. Той ги развърза. Като пчели забръмчаха новините. Селяните цъкаха, чудеха се, клатеха глави. Половината от приказките не вярваха, ама другата половина вярваха.

Стъмни се. Пред дядовата хаджиева кръчма имаше цял керван коли. Който се задаваше с кола от къра, спираше воловете и сядаше да чуе нещо. Пешо се разгорещи, разкопча ризата си, заудря с юмрук масата. Всичко видял, всичко чул, всичко разбрал, навсякъде си мушнал носа. Нищо не могли да скрият от него софиянци. Не е вчерашен Пешо!

Най-сетне един се обади:

– Ами ние тука подочухме една опашата. Уж там де, в столицата, оня ден през нощта трима души влезли в банката – един се хвърлил върху стражарина, натъпкал една кърпа в устата му, а другите двама разбили касата й... Пешо го прекъсна:

– Там бях.

– Лъжеш.

– Да ме убие господ, ако лъжа. Вървя си аз през нощта и си свирукам. Завивам по една тъмна уличка. Срещам двама души. И те ме срещат. „Разгеле – рече единият, – ти ни трябваш. Една хубава работа ще свършиме. Вземи тая кърпа. Върви подире ни – ще влезем в оная, високата къща. Няма нищо да приказваш, само ще натъпчеш кърпата в устата на стражарина и ще го държиш здраво, додето си свършим работата. Сетне ще си го делиме.“ Най-напред не си дадох съгласието, ама не щеш ли – влязоха ми под кожата дяволите и тръгнах с хайдутягите. Както сте го чули – тъй беше. Аз бях оня, който натъпка кърпата в устата на стражарчето. Опита се да извика, ама „гък“ не можа да излезе от гърлото му.

– Ами парите?

– Какви пари! Пари, братя, нямаше в касата. Сюрмашлък. Бедна ни е държавицата. Пукната стотинка не намерихме. Към полунощ Пешо Дрънкалото си тръгна да види женурката си. Дойде му на ума, че има жена и челяд. Два часа време се мота по улиците, докато стигне в своя дом. На другата сутрин двама стражари спряха пред Пешовия вратник и похлопаха.

Излезе Пешовица.

– Тука ли живее Пешо еди-кой си?

– Тука е. Че защо ви е?

– Ще го водиме в София. Оня ден той обрал банката, иска го полицията.

Подкараха го ни жив, ни умрял.

Горският Пешо, като се върна подир една неделя, онемя – с клещи
ме можеха да изтеглят новинка от устата му.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9114>]